

[Børge Pedersen.]

naturligvis ikke ske, og jeg fik i alt fald det indtryk, at denne lov blev lavet hovedsagelig for at sikre, at det ikke kunne lade sig gøre.

Efter at loven nu har fungeret i ca. 1½ år, synes det, som om den har fungeret stort set godt, men der er alligevel visse ting, som vi ikke rigtig kan være tilfredse med. Når et sådant udvalg påtaler en ting, så gøres det på en sådan måde, at den, der får påtalen, føler, at hvis han ikke følger påtalen, så vil der blive rejst en fredningssag. Det er sket i mange tilfælde — ikke altid med et lige heldigt resultat.

Ved nu at nedlægge udvalgene og lægge afgørelserne ud til amterne sker der i virkeligheden det, at man cementerer disse beføjelser. En risiko for overgreb kan man ikke se bort fra.

Ideen om at lægge disse beføjelser ud til amterne vil kolliderede med de tanker, der gør sig gældende på en masse andre områder vedrørende amterne. Der synes at være en større og større tilslutning til den idé, at amterne er et omsvøbsdepartement, og at det er en overadministration, som man skal se at komme bort fra. Men ved at man fra folketingets side overfører opgaver til amterne, så cementerer man selve begrebet amt, og det kan ikke være i overensstemmelse med de sparebestræbelser, der udfoldes.

Jeg mener, at de love, vi har, der drejer sig om beskyttelse af vores landskabsværdier, administreres på aldeles udmærket måde af miljøministeriet. Det er miljømæssige problemer, det drejer sig om her, og det er disse problemer, der skal løses inde i miljøministeriet. Ved at lægge det ud til amterne kan man i mange tilfælde risikere, at det mindre er de miljømæssige problemer på landsplan end de miljømæssige problemer på lokalt plan, der tages hensyn til. Derfor mener jeg fortsat: lad den udvikling være, lad den udvikling gå, som den er gået, lad disse fredningsplanudvalg arbejde under miljøministeriets ansvar, lad være med at

lægge afgørelserne ud til amterne; det er en meget farlig kurs at komme ind på.

Det vil også være uhyre fordyrende, for vi ved jo alle, hvad der sker, så snart et lille-bitte område flyttes ud. Der er, som der rigtigt blev sagt her fra talerstolen, jo kun tale om et relativt lille antal mennesker, en 70-80 stykker, og skal administrationen fordeles på samtlige amter — ja, vi har jo set skrækelige eksempler i den retning.

Fremskridtspartiets stilling må være den, at hvis der skal ske nogen ændring, så skal den i al fald ikke ske på den måde, som det er anført, ved at området skal henlægges under amternes administration.

Aksel Pedersen (V):

Der er jo fra ministerens side lagt sagligt op til en vurdering af hele fredningsforløbet, uden at ministeren deri har lagt nogen udvanding af loven. Jeg tror dog, denne gennemgang er nøje sammenhængende med hele den landsplanlægning, som endnu vil tage et stykke tid, inden den er færdig, og hvis den debat, der fremkommer, kan give andre indtryk end dem, vi har nu, så vil der jo nok blive en sammenhæng med den lovgivning, der bliver til på grund af debatten her.

Miljøministeren citerer i den redegørelse, der danner grundlaget for denne debat, den passus i regeringens tiltrædelseserklæring, hvori det hedder:

„Samlingen af miljøbeskyttelsen, fredningen og planlægningen under samme ministerium muliggør en samlet planlægningsindsats, og regeringen agter at udnytte denne mulighed, bl. a. i forbindelse med overvejelser af ændringer vedrørende fredningsplanlægningen.“

Vi ved, at den landskabsanalysering, der nu er tilendebragt i store træk, har været et meget stort og betydningsfuldt arbejde for fredningsplanudvalgene. Det arbejde vil altid skulle justeres og følges op, men der er lagt gode hovedlinjer, og der er ting, som kan overgå som grundmateriale til videre